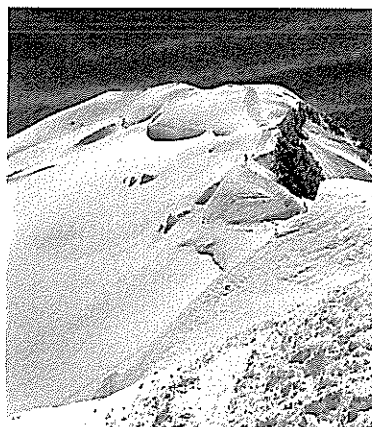

Mont Blanc , el somni

Lluís Roca

Descripció de l'ascensió al Mont Blanc, el sostre d'Europa, el somni per a molts excursionistes

El Mont Blanc.

El cim del Mont Blanc sempre ha estat un somni. Ja els nostres avantpassats somiaven arribar-hi i va ser el 8 d'agost de 1786 quan Jacques Balmat i Michel-Gabriel Paccard feien realitat el seu somni, el Mont Blanc. Ja abans hi havia hagut altres intents sense èxit. L'itinerari escollit ha estat el mateix que fa justament dos-cents anys van escollir els esmentats alpinistes: Chamonix - la Jonction - les Petites i Grandes Montées - coll de Dôme - aresta de les Bosses - Mont Blanc.

Els somnis no sempre es compleixen. De vegades surten un grapat d'inconvenients que es poden interposar en allò en què hem dipositat tot l'entusiasme i la nostra il·lusió. Altres cops els inconvenients sorgeixen, però lluitem amb totes les nostres forces per aconseguir el nostre fi, el nostre somni, el Mont Blanc. Això és el que ens ha passat a nosaltres.

Falten dues setmanes per a anar als Alps quan en Quim té una caiguda amb la BTT i es fa un trau a la cuixa, on li han de cosir amb un grapat de punts el múscul interior i la pell exterior. Renoi, quina mala sort! Hem estat tot l'any esperant aquestes vacances per intentar assolir el Mont Blanc i prop de les dates se'ns en va en orris. En un sopar de preparació de les vacances decidim de mantenir el mateix propòsit d'anar als Alps, però sense comptar de fer el Mont Blanc. En Quim va coix, però ja va a treballar.

Falten dos dies per al 8 d'agost. Aquesta era la data prevista per a pujar al Mont Blanc, si no s'hagués produït l'accident. Som en un

càmping prop de Saint Gervais, Sallanches. En Quim cada dia es troba millor de la cuixa i ja no coixeja tant, i com aquell que ja es veu les orelles, em convida a fer una hora de *footing* pels voltants. Les contrades són precioses, tot és verd i al fons el massís del Mont Blanc, amb aquell blanc intens, sembla que ens crida a pujar-hi. Portem trenta minuts corrent quan en Quim, en adonar-se de la progressió de la ferida, em fa la proposta que pensava que no arribaria mai.

-Lluís, si vols, podem intentar de pujar al Mont Blanc.

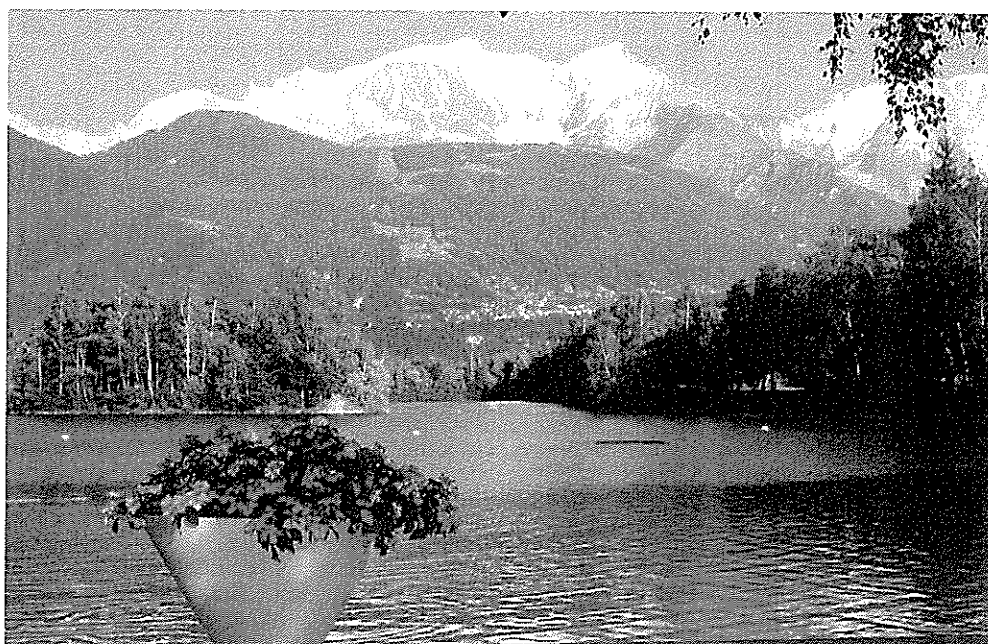
-Què?, com?, vols dir...?, vaig respondre, mig atordit en veure'l tan animat.

Decidits a pujar-hi se'ns plantegen altres possibles dificultats, la primera és el temps. Fa dos dies que plou i hi ha boires per les muntanyes, les prediccions són que els

dies 8 i 9 farà bon temps, però que canviarà ràpidament amb un *orage* procedent de l'Atlàntic. Decidim arriscar-nos i anem a l'altra dificultat, el refugi. La nostra primera idea era fer la ruta dels quatre mil, sortint del refugi de Les Còsmiques i baixar pel de Mulets. Trucades per telèfon a tots els refugis possibles. Negatives en el de Les Còsmiques i el de Gouter; en canvi, trobem lloc en el de Grands Mulets, situat en la *jonction* de les geleres de Bossons i Tacconnaz. Sense estudiar l'itinerari escollit fem la reserva de dues places per a la nit del dia 8, no tenim altra elecció si volem fer el Mont Blanc, el nostre somni que sembla que cada cop és més a prop.

A les tres de la tarda del 8 d'agost deixem l'estació intermèdia del telefèric de l'Aiguille du Midi, a 2.233 m, anomenada Plan de l'Aiguille. L'altímetre marca la

Massís del Mont Blanc des de Sallanches.

**Camí al cim del
Mont Blanc.**

mateixa altitud: bon senyal. Seguim un sender força marcat, passem la gelera dels Pèlerins sense dificultats; hi ha moltes fites. Arribem a l'antiga estació del desaparegut primer telefèric de l'Aiguille du Midi. Des d'aquest punt es veu el colossal cim del Mont Blanc i s'endevina la situació del refugi de Grands Mulets en un esperó situat a la *jonction* de les geleres de Bossons i Taconnaz, lloc on hem d'arribar al capvespre.

A l'entrada de la gelera de Bossons ens posem els grampons i anem pujant en direcció a un replà superior, deixant a la dreta les esquerdes. Al principi és un laberint, però en arribar al replà trobem unes bones traces que van al refugi. En aquest punt, fem un senyal a tres nois hongaresos que hem deixat enrere i que anaven com nosaltres buscant el camí. Pensem que aquestes traces ens portaran al refugi sense dificultats...

i que equivocats estàvem! Seguidament a pocs metres ens trobem un altre grup de quatre nois que havien desistit per la dificultat que comportava una esquerra molt oberta i que no es podia flanquejar. De sobte ens envaeix la indecisió: què fem?

Nosaltres som dos i no portem més material que aquests nois. El somni ens trontolla novament. Decidim fer mitja volta sense rancúnies i després de cinc minuts, ens trobem novament els hongaresos. Els expliquem el motiu de la nostra tornada i ens ofereixen que ens unim a la seva cordada i intentem tots plegats arribar al refugi. Ens fem una mirada de complicitat amb en Quim i assentim de prosseguir l'aventura en direcció a unes esquerdes increïbles.

En arribar a l'esquerda que ens barra el camí, seguim unes traces a la dreta i al cap de poca estona

arribem a una cruïlla on unes continuen en la mateixa direcció i unes altres pugen al dret, fent un gir de 90°. Escollim el canvi de direcció i ens enfilem per uns contraforts on el gel aflorava i costava de clavar-hi les puntes dels grampons. De sobte estem envoltats de seracs, blocs de gel penjats, trencats impressionants en un laberint de gel al clot d'una esquerra il·luminat per un sol vermellós que cada cop s'amaga més. Són dos quarts de vuit de la tarda.

En aquest punt les traces havien desaparegut i les possibilitats de trobar el bon camí que ens portés al refugi semblaven molt llunyanes. Els hongaresos, aturats, feia estona que parlaven entre ells amb el seu llenguatge i semblava que no ho tenien gaire clar; per tant, nosaltres que anàvem a la cua de la cordada encara ho teníem pitjor. L'hongarès que anava en el tercer lloc de la cordada es va deslligar i, amunt i avall buscant una sortida, va pujar l'esquerda per l'esquerra fins a l'aresta i... premi!, va trobar novament unes traces que eren les que al cap d'una hora ens portaven directament al refugi de Grands Mulets.

Són dos quarts de deu de la nit. Hem trigat sis hores i mitja per arribar al refugi i les dificultats han estat la tònica de la tarda, però ja estem aquí a 3.100 metres i més a prop del Mont Blanc, més a prop del nostre somni. En el refugi hi havia un absolut silenci, tothom dormia, i sols la guarda ens va donar la benvinguda. Descansar, sopar i a dormir. Són les onze de la nit quan ens posem dintre del sac llençol.

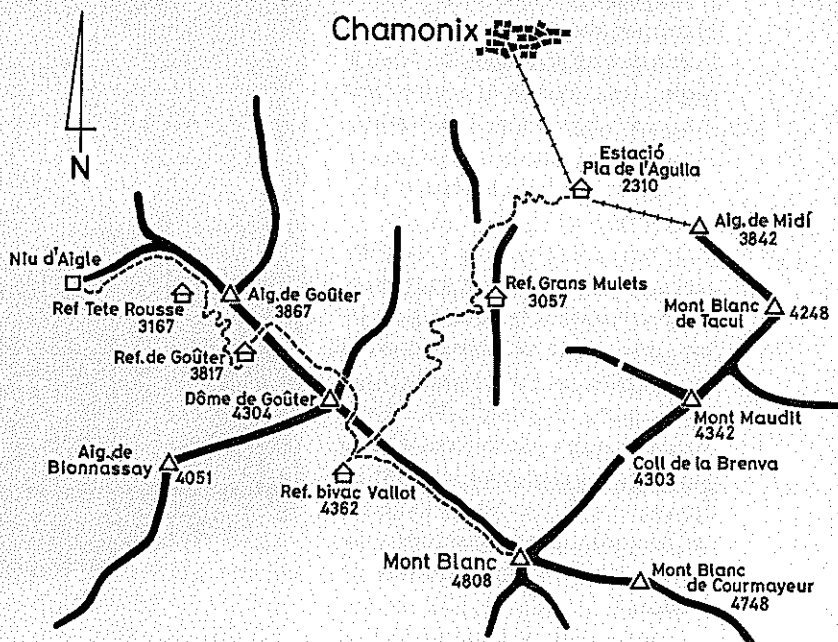
Diana!, és la una de la matinalda. Tot el refugi sembla que torna a reviure, el menjador té aquell caliu muntanyenc que tots coneixem. Un esmorzar sense gana, ric en calories. Quan decidim començar a caminar, a dos quarts de tres, tothom ja ha marxat fa estona, sols els llums dels frontals fan intuir el camí al cim. Els hongaresos es queden dormint en un cobert apartat del refugi. És negra nit. Baixem de l'esperó rocós que està assegurat amb cordes fixes, seguim unes bones traces que pugen per

un fort pendent camí de les Petites i Grandes Montées. El camí de vegades fa uns flanquejos en pendents força drets, salvem esquerdes i passem per uns llocs on la neu sembla enfonsar-se i en d'altres amb prou feina podem clavar les puntes dels grampons per a aguantar el nostre pes en un mirall de gel.

Comença a clarejar, el paisatge és encisador amb els primers raigs de sol que il·luminen les puntes més altes. El cel d'un blau intens i sense núvols i l'estabilitat de l'altímetre ens garanteixen una jornada agradable i segura, molt important en les travesses realitzades en aquests indrets, on el temps pot tenir esdeveniments molt desagradables. Som al gran replà, ja hem superat totes les esquerdes i seracs, el camí és més suau i les vistes més boniques. Les nou del matí. Veiem una llarga filera de gent passant per l'aresta de les Bosses, procedents de l'itinerari clàssic, refugi de Goûter. A l'esquerra veiem les primeres cordades per la ruta dels quatre mil: Mont Blanc de Tacul, Mont Maudit, coll de la Brenva. A partir dels quatre mil metres la progressió cada cop es fa més penosa i ens hem d'aturar més sovint; de vegades ens deixem caure sobre la neu ja escalfada pel sol i amb els ulls tancats somiem que ja hem arribat al cim. Sols ens falten uns quants metres per arribar al coll de Dôme i, més amunt, al refugi de Vallot. Sembla que no hi arribarem mai.

A les onze, per fi, fem entrada al refugi de Vallot, brut, però ple de gent d'arreu del món: uns dormint, altres fent viatges al lavabo per vomitar, d'altres esperant que el seu company es recuperi per a prosseguir fins al cim, cinc-cents metres més amunt. La imatge era d'un centre de rehabilitació en temps de guerra, com a les pel·lícules. En Quim i jo estem en les mateixes condicions: esgotats. Decidim estirar-nos en els matalassos una hora. En aquest curt espai tenim temps de dormir profundament, somiar i recuperar forces. Mengem una mica, prenem el material necessari i seguim les traces amunt amb un pas curt, però continuat,

Itinerari al Mont Blanc

Les arestes del Mont Blanc.

en primer lloc per unes rampes força dretes, a continuació per l'aresta de les Bosses, per a seguir després unes altres rampes i una segona aresta més ampla que ens porta directe al somni de tots els alpinistes, arribar al sostre dels Alps amb bon temps i unes vistes increïbles per tots els voltants.

-Quim, ho hem aconseguit!

-És veritat!

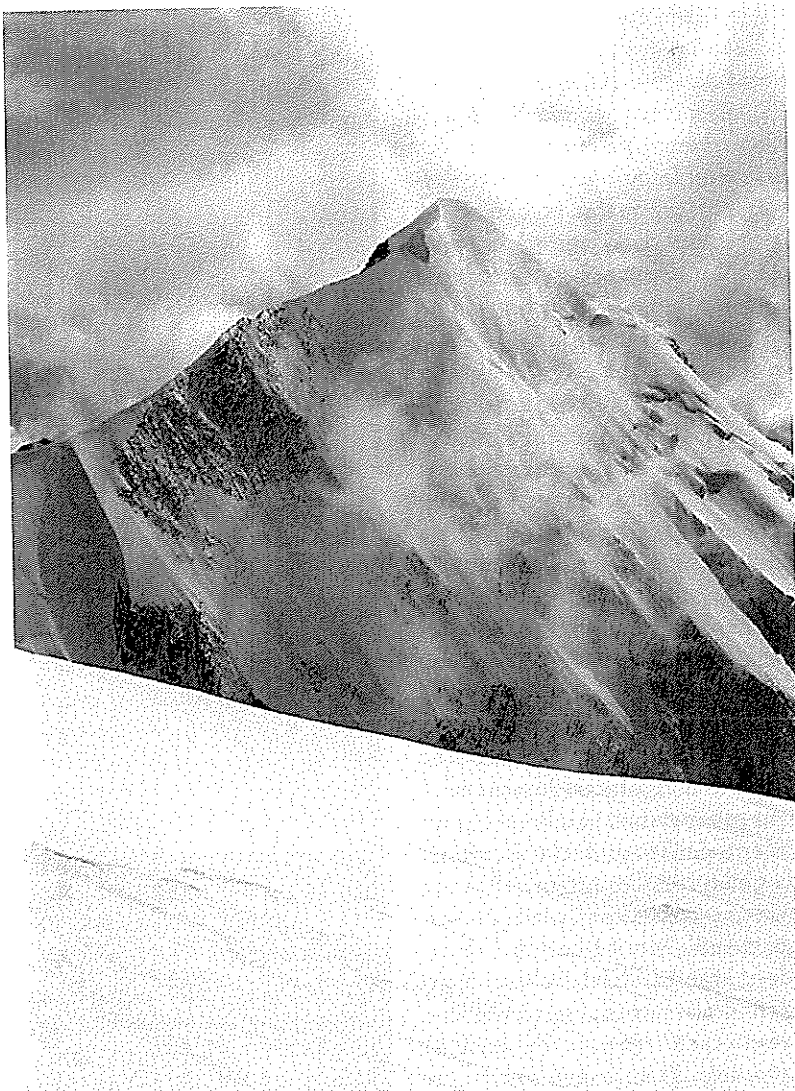
I això que hem tingut molts entrebancs que podien haver frustrat el nostre somni, però que han estat superats: la recuperació de la ferida, el temps favorable, la plaça en el refugi de Grands Mulets, la cordada amb els hongaresos per a superar tots plegats el laberint de les esquerdes obertes en la gelera de Bossons i, per fi, la recuperació de la «pàjara» en el refugi de Vallot.

Són les dues de la tarda. Des de fa dos-cents anys molts alpinistes com nosaltres han complert el mateix somni de conquerir el Mont Blanc. Nosaltres ho hem tingut molt més fàcil: el material, la via oberta, els refugis, etcètera; però de qualsevol manera, de dificultats també n'hem tingut i, per sort, les hem superades.

La baixada la fem per la clàssica: refugi de Vallot i refugi de Goûter, on arribem a les cinc de la tarda i decidim fer nit. Truquem al càmping per parlar amb la família, sopem el menú del refugi, flux i car, i a dormir en un llit i mig; això sí, paguem per dos. En la nostra terra d'això en diem tenir molta barra. Per cert, us recomano no anar als lavabos: són d'allò més «cutre».

L'endemà baixem els set-cents metres vertiginosos que separen el refugi de Goûter del Tête Rousse. La baixada va ser un calvari perquè essent com era a primera hora, dos quarts de set, el terra estava glaçat, a més que el trajecte és un continu llençar pedres avall. Seguidament arribada a Niu d'Aigle. Aquí hi ha l'estació del Tramway du Mont Blanc, direcció Sant Gervais, on ens esperava la família amb un cartell que deia: «Benvinguts els herois del Mont Blanc».

S'han acabat les vacances. Tornem a la vida quotidiana, però el

L'agulla de Bionnassay. Arribant al refugi de Goûter.

Mont Blanc ja no és un somni, sinó una experiència, una realitat difícil d'oblidar.

Desnivells i temps

Primer dia:

Chamonix - Plan de L'Aiguille (2.310 m) amb el telefèric de l'Aiguille du Midi 20'

Plan de L'Aiguille - Refugi Grands Mulets 6 h 30'

Desnivell de pujada: 747 metres.

Segon dia:

Refugi Grands Mulets - Refugi Vallot - Mont Blanc 11 h

Mont Blanc - Refugi Vallot - Refugi Goûter 3 h

Desnivell de pujada: 1.751 metres.

Desnivell de baixada: 991 metres.

Tercer dia:

Refugi Goûter - Refugi Tête Rousse - Niu d'Aigle 3 h 30'

Desnivell de baixada: 1.445 metres.

Desnivell i temps total de puja-

da: 2.498 metres en 17 hores i mitja.

Desnivell i temps total de baixada: 2.436 metres en sis hores i mitja.

Refugis:

Grands Mulets (3.057 m) - Tel. 50 53 16 98. Guardat. Pertany al CAF.

Aig. du Goûter (3.817 m) - Tel. 50 54 40 93. Guardat. Pertany al CAF.

Refugi d'emergència Vallot (4.362 m). Lliure. Pertany al CAF.

En els dos refugis cal fer-hi la reserva per telèfon.

Material:

Piolet, grampons i corda. No hi sobraria un clau de gel.

Cartografia:

Carta IGN - Top 25 - 3531-ET St. Gervais. Escala 1:25.000.

Travessa realitzada per Quim Alonso i l'autor els dies 8, 9 i 10 d'agost de 1996.